

högtravande samtal

L: Det är kul att ha dig här. Du och jag har mycket att prata om, tänker jag, nu när jag känner för att prata.

B: Vi stämde möte för länge sedan, som av en ödets nyck, då jag trodde att du skulle kunna ställa mig de frågor som tvinnar samman mina svar till en väg ut. Detta hopp har gått mig förlorat.

L: Jag sysslar inte med hopp. Hopp är förtvivlans drivmedel. De hopp jag när har proppats i mig av andra. Och de hopp jag gör är för andra att fylla i luckorna.

B: Det gör dig till lägre stående. Det säger jag eftersom du vet, om det, jag skulle inte viga tid åt någon som inte förstår, det skulle vara, som man säger, lönlöst.

L: Du måste ha fötts in i ett lyckligt kast.

B: Denna gång! Även om jag helst inte definierar mig utifrån.

L: Främling. Vem är du? Säg mig vilken väg du vandrar?

B: Kroppens väg på vintergatan. Den personhets du utstrålar får mig att vilja kasta ett upplysningens regn över dig. Tänk: ditt alarm ringer klockan åtta på morgonen. 07.59.59 – var är du då? För att uppleva sinnesintryck måste något annat ha vaknat först. Upplevelsen är det första som vaknar.

L: Upplevelsen har aldrig somnat.

B: Den föds man med – till – den fanns, högst antagligen, understryker jag som en ödmjuk flört till psykotiska solipsister, också innan man föds. Jag sker utan ett språk, jag döps, jag får namnet, Pan, min kroppsform har en penis, så jag blev en man, och så vidare, och vidare, och vidare. Jag får syskon, jag blir mer och mer konkret.

L: Jag finns inte.

B: Nonsens. Upplevelsen identifierar sig med allt som kommer efter dess omedelbara tillkomst: spegelbilden. När jag var ett var jag mammas pojke, gillade mjölk. Hon gödde mig med den fetaste bröstmjölken, nästan som grädde, man kan säga att min tillväxtkurva spirade rakt upp som ett skott. Sedan

skickade hon mig till dagis, och då blev jag en agent innanför det mentals psykiska ramar som rådde på dagiset.

L: Jorden är ingen jävla lekstuga. Bara arvmoraliska hippies skickar sina barn till dagis.

B: Ja, ja. Kommer ihåg att min kära mor hade låtit skomakaren snida ett par höstkängor åt mig, vinterskor hade vi redan i överflöd då det var kallt som in i norden, vintern var liksom självklar, den hängde kvar inombords hos människorna också om sommaren, fick dem att falla för minsta lilla, all besinning försvinner, inte tror jag att de märker av hur personlighetsförändrade de blir – Hur som helst. Dojorna jag skulle lattja runt i bland de virvlande brandlöven hade inslag av rosa och lila, jag har kvar dem på bild och tycker att de är satans coola, men det kändes pinsamt att ha dem på sig – utifrån dagisets referensram, där barnen var segregerade i könsfärgade fraktioner.

L: Det gäller att inte ta ut svängarna för mycket. På dagiset jag gick bröt alla ett ben utom jag.

B: Allt man vet då, när man är barnslig och befinner sig i begynnelsen av den mänskliga potentialens åtta nivåer, som uppnåbara plataer, kommer ju mycket från fokuset, medvetandefånget.

L: Och eftersom ett barn sällan har ett särledes sofistikerat språk att förtrolla sin omgivning med...

B: ... så identifieras det inom enligt externa påbud.

L: Utifrån.

B: Nivå ett, eller det första chakrat för att lufta ett fragment av de hinduistiska traditionerna, består av ren överlevnadsdrift: mat och sömn. I den sekundära nivån, den nivån som följer efter, träder drifterna i kraft.

L: Antropologiskt grundat känns det som en möjlig liknelse att göra, med en rejäl fylla, då det bara finns upp eller ned, på och av, kod eller inte kod – fast inte så värst utvecklat, snarare basalt, men det är en liten krydda till den blotta överlevnaden. Kanske något slags tidskonsekvent resonemang pådrivet av fortplantningsvilja.

B: Nej, det är inte biologiskt betingat över huvud taget: tid formas, den kondenserade medvetenheten av att vara en plats i tid och rum, den materiella världen, den relativa världen, och om man nu vill använda en sådan term: dualistisk.

L: Eftersom vi kommunicerar medelst språk och inte intuitiva externa protokoll är det väl inget vidare förkastligt att ostensivt tillämpa pendelns rörelser.

B: Det beror på, det är jävligt lätt, när man vill lära sig mer, när man börjar finna sin grund i sakernas tillstånd, att man fastnar i ett dualistiskt tänkande, helt omedvetet. Att man blir en lära.

L: Det sitter väldigt djupt. Som ett berg.

B: Diskriminerar. Urskiljer. Den delen av tankekroppen som polariserar sitter fastkättjad djupt djupt djupt nere.

L: Resonemanget för mig tillbaka till tankar om nivåerna.

B: Nivå tre är när åsikter formas inuti, en märker hur den särskiljer sig från detta här.

L: Tomheten tar sig nya former. I en postmodern värld, när överflödets andedräkt ekar genom en allt tunnare regnskog, urholkas vulkanerna.

B: Om man växlar ned antalet varv som krävs för att innefatta varseblivningen som äger rum, om man mediterar, tittar in i en vägg i en halvtimme eller så, så finns fortfarande konceptualiseringen kvar; tomhetens koncept återstår.

L: Jag är tom. Det är en stor sorg. Jag börjar om och om igen. Min röda tråd är ångest. Jag är en människa. Bland människor hävdar sig motsatsen, men låtsas inte om det.

B: Fast att man känner av en tomhet, är det inte samma sak som tomheten, den som finns i bakgrunden, och det är fortfarande en vägg.

L: Tillåt mig åberopa herr Larsson. Han har skrivit bra om det här.

"Samtidigt som jag förstod att vi aldrig kommer att förstå, förstod jag varför vi trodde att vi förstod. Tusenåriga traditioner har gett oss bilder, bilder av det vi trott vara oss själva. Människor författar, människor minns. En hel kategori skapas som trots att den existerat i ett färskt nu föreställs vara så mycket mer än enkla ögonblick."

B: Tar det slut så?

L: "Shakespears dramer är sin samtid, det första samlaget bär de kommande inom sig, det nyföddas skrik föregriper livets, döde är inte slutet på en kropp, skrattande, springande, utan på ett minne, vankande fram och tillbaka. En kast av människor utkristalliseras i alla samhällen, de som tänker, de som minns, och människorna tror sig genom dessa vara närmare det som gett ljus åt ljuset. Men berättelserna är tomma på liv, och berättarna förvandlar livet till vibrationer i luften."

B: Ögonblicket då en bestämmer sig: det här är bra, det här gillar jag, det här kan jag personifiera mig med. Det är ett kritiskt ögonblick, som att födas. Därefter återstår bara, som John C. Lilly nu citeras, "these limits are further beliefs to be transcended".

L: Nu har jag aldrig stirrat in i väggen själv, då jag är en extrovert varelse, som göder mig på andras arma utstrålning, men jag har ju anat, i stunder av depressiv självreflexion, ofta morgnar efter blinkande vilda dansnätter i stroboskop och serotonin, att jag är fullproppad av mekanismer, att mina föreställningar och intrycksmässiga omfång är instrumentellt i relation till deras underliggande programmering. Kommer du genom meditationen i kontakt med konceptualiseringen, kan du ana dess produkter klart och tydligt eller finns de där i dit psyke som ett underliggande surr, en resonans av ett kosmiskt avgrundsvrål?

B: Underliggande. Koncepten gömmer sig, ter sig, som upplevelsen. I själva upplevelsen kan ett fenomen, ett urskiljt sinnesintryck, lägga sig som ett lager över den inre omedelbara närvaron –– jag betvivlar upplevelsen, vilket på såvis blir ett steg ytterligare; som att meditationsprocessen i sig är en diskriminerande akt, när det sker i syftet att uppnå tomhet, som med nödvändighet aldrig kan avgöras överensstämma med det sinneslag som leder fram, just för att det leder fram, till formuleringen

L: "Att nu är jag tom."

B: Nivå tre och fyra infaller inte samtidigt för alla människor, men det är de som skapar den nyttiga idiotin som förutsätter en frihetligt förutsättningsbaserad civilisation; konsekvenstänket, den intuitiva förståelsen om tiden, som flyttar in i medvetandet.

L: Det är en naturlig systematisering, en del av den mänskliga kultivationen.

B: För min del uratade det sig genom ett irreguljärt runtflyttande. Min familj berövade mig vänskapens magi genom att göra, förgöra, relationerna förgängliga.

L: Jag närde också en väldigt romantiserad bild av vänskap, av gemenskapen, den självklara och broderliga som påminner om den i en supporterklubbs. Men så förlorade laget vi cirkulerade runtomkring, och jag tänkte att det är absurt att fästa så stor vikt vid någonting som ändå inte gick att påverka, varpå jag lämnade.

B: Som ett urverk.

L: Stenen rullade ned för backen och jag garanterades utrymme att hänga upp nya beroenden i himmelen.

B: Den fjärde nivån introducerar en fjärde dimension i tänkandet. I egenskap av introvert och flink i fingrarna satt jag så småningom på en stubbe vid en klippkant och läste Also sprach Zarathustra.

L: Den lärde dig bara en sak: tyska är förjävligt, antihumanistiskt, men eggande, som ett krig, som en överordnings underförstådda meningsfullhet.

B: Förutom det, att jag ingenting vet. Och då gick jag ändå ur högstadiet med toppbetyg.

L: Var det innehållet i boken eller vetenskapen om hur mycket andra fått ut av boken som ledde fram till den iakttagelsen?

B: Nog både och. Jag förstod verkligen ingenting, vilket var väldigt eggande, det lockade och inspirerade. Det fanns inte innan, att det gick att vända och vrida på saker så.

L: Tänk om vi i stället för rörliga bilder hade kunnat få roterande tavelramar.

B: Bilder i dess resonerande bemärkelse i så fall, allt en får lära sig fram till gymnasiet är extremt basalt, linjärt och sekventiellt, raka motsatsen till existentiellt.

L: Infann sig en existentiell känsla redan i gymnasiet?

B: En viss personlig känsla av att jag inte hade någon aning om vad jag gjorde här just då, där just nu, den första krisen, vad är något, vad är allting? Kaotiska inåtvridande frågeställningar, som luckrade upp det mesta.

L: Ja, medvetandefilosofi ur en nybildande tonårings perspektiv – med det medvetandespannet lär synergien ha skapat en enorm intensitet.

B: Och den rastlösheten ledde till att sökandet fick sin början, eller, det är kanske ett något för verbrelaterat ord, att söka, men snarare så väcktes ett intresse; allt på grund av en undermedveten liten glöd, en låga som längtar efter hemkomst.

L: Filosofin, psykologin, kanske på sikt också religionen – kändes det som en välkomnande tankesfär, eller värld, kanske?

B: Nej, nej, nej. Den stad jag bodde i och den familj jag bodde med – det kändes som att alla var robotar, boxen var sluten, det fanns inte ens drifterna att fundera på de här grejerna. Jag försökte snacka om mina upptäckter med morsan, ”det är bra att du tänker, men nu ska jag betala räkningar.”

L: Jag har svårt att förakta den typen av robotik, nu, efter att ha trätt in i gråskalan på heltid.

B: Jag med, om den inte är påtaglig under en lång tidsperiod, och eftertanken gör gällande att den sekvensen hade kunnat ge mycket mer nöje om medmänniskorna hade agerat annorlunda.

L: Man är ju sina handlingar, så är det. Jag lägger stor ära vid att utstråla behärskning, med bieffekten av att påminna om en ursprungligen bergfast stenart på en sandstrand.

B: Alla är upptagna med sin aktiva agent, och ger uttryck för eget lidande, det där som klämmer någonstans, knutarna som blir starkare och starkare åt vilket håll man än drar åt: är det den aktiva agenten som drar är

utången jämförbart med det träd som växer i riktningen mot ett hinder tvingas att växa runt det hindret.

L: Alltid efter bästa kapacitet just för stunden, i human bemärkelse, för att uttala sig svartvitt.

B: Jupp, trots att det aldrig kommer att bli riktigt rakt, eftersom den kommer att präglas av den externa åverkan som är hindret, har den växt till sig efter bästa förmåga.

Sedan dör den/det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tehdog med Poeter.se id #26143 innehar upphovsrätten